

dette, som forekommer mig at være det egentlige Spørgsmaal. Jeg vil altsaa bede Thingets Medlemmer at overveje, om det System for Betalingen for Avisforsendelser, som hidtil har været det gjældende, eller saaledes som Systemet vil blive med de Modificationer, som de 19 ærede Medlemmer ville give det, eller om det, som Thinget vedtog ved 2den Behandling, er den i og for sig forstaaeligste og den til Forholdenes Natur bedst svarende Betalingsmaade. Det forekommer mig, at den sidste er det. Naar vi tænke os et saadant Foretagende som det at udgive en Tidende, saa vil det sees, at de Udgifter, som dermed ere forbundne, kunne henregnes til to forskjellige Classer. Der er nogle, som væsentlig ere afhængige af de Hjælpeidler — litteraire, kunstneriske og andre Hjælpeidler — og det Talent og Flid, som anvendes paa Affattelsen af saadanne Tidsskrifter, og jeg siger: Naar et Tidsskrift raader over dette i ualmindelig Grad, saa er det i sin Orden, at Tidsskriftet derved bliver dyrere. Den Avisudgiver, som har til sin Raadighed særdeles dygtige Kræfter, udmærkede Correspondenter, kunstneriske og litteraire Medhjælpere af forskjellig Art, og som selv anvender behydeligt Talent paa et saadant Arbejdes Udgivelse, maa naturligvis derfor betinge sig et større Bedelag af dem, der holde Avisen, og det er rimeligt, at den Mand, der er istand til at udgive en saadan Avis, faaer en forholdsvis høiere Betaling af sine Abonnenter. Der er derimod andre Udgifter, som foresalde ved Udgivelsen af saadanne Blade, som f. Ex. til Papir, til Trykning, til Correctur og Alt, hvad dermed staaer i Forbindelse. Disse Udgifter ere aldeles uafhængige af den Dygtighed, som udfordres med Hensyn til Redactionen, og det vil aldrig kunne falde Noget ind at sige: Paa Grund af, at Du udgiver en dyrere Avis, maa jeg, som er Papirhandler, forlange Mere af Dig, eller: Jeg, som er Bogtrykker, maa forlange Mere for Trykningen af disse Ting; thi Beløstningerne herved rette sig efter Markedet, efter Middelpriisen, uafhængigt af, om Avisen er dyr eller billig. Nu er altsaa Spørgsmaalet dette: Naar vi komme til disse Udgifter, nemlig Udgifter ved Forsendelsen, til hvilke af disse

Udgifter henhøre da Forsendelsesomkostningerne? Bestemmes Omkostningerne ved Forsendelsen af Tingenes Priis, eller bestemmes de uden Hensyn dertil? Paa dette Spørgsmaal maa jeg svare, at, saavidt Postforsendelsen angaaer, bestemmes dennes Priis uden Hensyn til Tingenes Værdi, at sige, naar der ikke er Tale om Assurancance. Tager vi de dermed beslagte Telegrammer, hvis Forsendelse kan være overordenlig vigtig, men ogsaa aldeles ligegyldig, da betales deres Forsendelse ikke efter dette Hensyn, men efter Antallet af Ord; det er fuldstændig det Samme, hvilken Værdi de have. Det Samme gælder om Breve; det kan være vigtige eller aldeles uvigtige Breve, og det gælder ligeledes om Pakkepostfager, kort sagt om Alt, hvor der ikke er Tale om Aviser, at Forsendelsen betales efter ganske andre Regler, efter Vægt, Beilængde, men ikke efter Hensynet til Værdien. Det ligger altsaa meget nær, mine Herrer, naar vi beskæftige os med Postvæsenet, da at sætte Taxten for Forsendelsen af Aviser efter den samme Grundsaetning, hvorefter vi sætte Taxten for andre Postforsendelser, og derfor forekommer det mig, at det er en Vædring i en forstaaelig Retning, naar vi gaae over til det System, der er vedtaget af Thinget ved anden Behandling, nemlig at Aviser sendes uden Hensyn til deres Priis. Derimod kommer der et andet System frem med Hensyn til Opkrævningen; thi Opkrævningsgebyret retter sig altid i alle Forhold efter Størrelsen af de Summer, der opkræves. Det synes mig altsaa, at det som endeligt Resultat maa siges, at det, der er foreslaet af Regjeringen, og som Thinget har vedtaget ved anden Behandling, er det, der er det Rigtigste; men skulde Thinget foretrække at blive staaende ved det System, der hidtil har været gjældende, saa er der selvfølgelig forsaavidt ikke Noget, at indvende derimod, kun vil jeg sige, at jeg troer, at vi da gjøre Noget, der ikke vil være saa godt som det, vi gjøre ved at fastholde vor Beslutning ved anden Behandling.

S. M. Petersen: I det foreliggende Forslags § 26 forekommer Ordet „Modtagere“ paa to Steder og „Modtagere“ paa et